

Uniók alkonya

2011 augusztus 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Hanyatt fekvé süttetjük magunkat a keszthelyi szigetstrandon. A még délután is vakító napfényt százszorozva veri vissza a Balaton. Alkonyat felé, amikor a szigeten halkán szöszmötölni kezd a szél, a vízbe benyúló, békebeli stílust idéző kabinsor végén verődik össze a törzsközönség.

Kékes, finom pára üli meg az öblöt: a hatalmas napernyők és a pálmák egy délszaki strand hangulatát idézik. Néha szó esik a történelemtől, amelynek természetes fejlődésére az ember nem sokat hederít, s végül minden másképp üt ki. *Vlagyimir Bukovszki tanulmánya (Die leise Diktatur)*, amelyet a szikrázó napsütésben is megpróbáltam végiglapozgatni, erről szól.

A szerző 1942-ben született, a szovjet disszidensek ismert alakja.

A brezsnyevi pangás idején a pártoligarchákat bírálta, most a pénzoligarchákat és az Európai Unió bürokratáit. A mai oroszok, akik föllengés történeti emlékek tekintik a légereket, s kiegyeztek az új zsarnokokkal, nem szeretik a morálpredikációt: a 2008-as elnöki választásokon induló Bukovszki úgy megbukott, mintha egy Forma-1-es futamra nevezett volna be.

Az Európai Unióról szóló írása azonban kiváló: kitételeit éppen ezért a globális gondolkodás éppoly kuszának tekinti, mint az egykori pártelit cenzorai a pártállamról írott sorait. A szerző ugyanis született eretnek, másképp gondolkodó. A jövő historikusaira bízva annak bizonyítását, hány európai vezető politikus pénztárcáját táplálja a szaúdiak olajdollárja, s miért „védelmezett osztály” Európában a bevándoroltak tömege. „A szó modern értelmében vett Európát Martell Károly teremtette meg, amikor a 8. században visszavetette az arab hódítókat” – írja, s tetteik nagyságát mérlegelve kiemeli kontinensünk védelmezői közül a mi Hunyadi Jánosunkat, a szerb Lázár fejedelmet és Sobieski János lengyel királyt, aki az oszmán hódítók elleni, több évszázados harc után végre döntő győzelmet aratott a török fölött 1683-ban, Bécs falainál. Csakhogy „az Európai Unió mindent megtesz annak lerombolásáért, amit nek megteremtettek” – jegyzi meg. A totális (és Európa-ellenes) állammá való átalakulás talán legfontosabb lépéseként az EU hivatalnokainak sikerült „a nemzeti eliteket úgy korrumpálniuk, hogy népeik szabadságát eladva azok maguk is részeseivé váljanak a világ legnagyobb svindlijének: a költségek ugyanis az ő vállukat terhelik”. Az új elitekről siralmas a véleménye: a „szuperállamot” olyan statiszták irányítják, akik a jogi szabályozás megszállottjai. *Madison, Jefferson és Washington* és egyáltalán, az Egyesült Államok alapító atyjai a nagy nyilvánosság előtt fejtették ki gondolataikat, s megbízásukat az ezeket magukévá tevő polároktól kapták, ám – írja – a mi atyánk, Jean Monnet esete egészen más. Monnet úgy kerülte a nyilvánosságot, mint az ördög a tömjénfüstöt, s bár az EU egyik megteremtőjeként tartják számon, a legtöbb európainak halvány fogalma sincs arról, ki is ő. Egyik méltatója szerint „a történelem legeredményesebb lobbizója”, Bukovszki szerint azonban csak egy ügyes hazudozó volt.

Brüsszel és a tagállamok közt – úgy tünik – mintha valóban összekeveredne a hatalmi ágak (törvényhozó, végrehajtó és bírói hatalom) hagyományos gyakorlása, pedig szétválasztásukat alapfeltételként még a 18. században megfogalmazták a francia felvilágosodás nagyjai. Az uniót irányító bizottság, azaz a „központi kormány” 2006-ban például úgy döntött, hogy törvénytervezeteit a nemzeti parlamenteknek csak kommentálásra küldi meg. (A „szuverén” kormányok ezekhez legfeljebb „lábjegyzeteket” fűznek.) S miközben a bizottság hatalmi

ágakat von (vagy kavár) össze, az iszlám országokkal egyetértésben az egész kontinens számára olyan iskolai könyveket készített, amelyek a közhitnél „pozitívabb” képet rajzolnak a mohamedán világról. A vallási és etnikai kisebbségek védelme és a rasszizmus elleni harc valójában eszköz arra, hogy az iszlám és az EU iszlámbarát politikusai ellen fellépőket s általában a tömeges bevándorlás ellenzőit elhallgattassák. Az olasz államelnök, Giorgio Napolitano 2008-ban tett rövid és tömör kijelentése valóságos hadüzenet a másképp gondolkodóknak: „Azok, akik az EU ellen lépnek fel, terroristák.” Az ír EU-komisszár pedig – idézi Bukovszki Charlie Creevyt –, amikor az ír népszavazáskor bevallotta, hogy nem olvasta a lisszaboni szerződést, hanyag cinizmussal vetette oda: „Ki az, aki egy adótörvényt elolvas?” (Fidel Castro jut eszembe erről, aki a kommunista vezetők közül mosolyogva, egyedülként vallotta be, hogy nem tudta magát Marx Tékéjén végigrágni.) A nemzet iránti lojalitás ebben a jogrendben – kesereg tovább a szerző – aligha fog többet jelenteni, mint a helyi (nemzeti) futballcsapat iránt érzett nemes szenvedélyt.

Túl a kesergésen, Bukovszki meglepő szerkezeti hasonlóságot fedez fel Brüsszel és az egykori kommunista Moszkva között. A holland Derk-Jan Eppinket idézi, hogy az uniót, vagyis az „EUdSSR-t”, éppúgy, mint egykor az UdSSR-t (a Szovjetuniót) egy önmaga kinevezte elit és egy atomizált hivatalnoki középréteg igazgatja. Vezetői – mint a Központi Bizottság – egy utópikus államban hisznek.

A Szovjetunióban a szocialista integrációt visszafordíthatatlan folyamatnak tekintették, most az unióban az integráció hasonló, a részeket „összehúzó” szerepet tölt be. A Szovjetunió egy mítikus proletárra hivatkozott, az Európai Unió pedig egy mítikus polgár nevében cselekszik. Hogy mi a végső célja, az – mint egyik alkotója, Altiero Spinelli mondta – csak a befejezés pillanatában, a szuperállam végleges kiépülése után fog kiderülni. Bukovszki végkövetkeztetése, hogy noha az EU-t az Európai Közösség gazdasági-politikai folytatásaként tálalták az európaiaknak, megalakulásától kezdve hazugságok szövevénye veszi körül. A cél mindenestre fölöttébb homályos.

1992-ben egyedül Dánia mondott nemet a maastrichti Európa-szerződésre, amely ennek az új szuperállamnak a bábája volt. A dánok külön jogaik, szociális vívmányaik és a nemzeti identitás elvesztésétől féltek. (Meg Németországtól.) Bukovszki pedig az unió, az „EUdSSR” alkonyában ugyanazt a képet festi le, ami a dánok szemé előtt lebeghetett, amikor majd húsz évvel ezelőtt tiltakoztak a belépés ellen. Tették ezt nem sokkal azután, hogy 1991-ben, Alma-Atában, Kazahsztán fővárosában kimondták, hogy a Szovjetunió nincs többé. Kár, hogy a mai, csak a nagy méreteket bámuló világban Dánia nem játszik jelentős szerepet.

Tamáská Péter, magyarhirlap.hu

Ajánló

